

livet

EN LITEN TIDNING FRÅN BJÖRKÖ MISSIONSKYRKA DEC 2011 - FEB 2012

Gud är här

Janne: jag är
en andlig sökare

Det bästa
med julen?

Anders Behring Breivik:
hur tänkte han?

Gud är här

Björkö
Missionskyrka
Bäckevägen 31
475 37 Bohus-Björkö
www.bjorkomissions
kyrka.se
Pg 439 67 07-4
Tel: 961709

Ordf:
Liselotte Engström
929167

Pastor:
Vakant

SMU
Ordf:
Viktor Weismark
961865

Ungdomsledare:
Tommy Tillander
511317

Redaktion:
Conny Nylén

Första sidan:
Janne Johnsson, hotellet
Sista sidan:
Smögen

När jag var tonåring skrev jag som så många andra dikter då och då. Vissa av dessa rader har dröjt sig kvar, kanske för att de rymmer ett mysterium jag ännu inte löst...

Varje gång en stjärna faller
Stiger en önskan upp mot skyn
En längtan efter något annat, något nytt
Som befriar oss från vanans galler

Herre,
Önskar också Du när stjärnor faller?
Att Dina barn ska se
Att hjärtan inte bara rymmer
Sorg och nederlag

Där finns också glädje
Där finns seger
Där finns
DU

Tänk om det är så, att den största glädjen,
Guds glädje, finns i varje hjärta, varje
stund? Tänk om vår benägenhet att trassla
in oss i vardagens bekymmer och vanor
gör att vi inte ger oss själva tid att glänta
på den inre dörren mot det gudomliga?
Jag anar att det kan vara så.

Vem kan hjälpa oss med detta, att hitta
vägen in i vårt eget hjärta? Barn gör det
och Jesusbarnet gör det i allra högsta grad.
För mig är det ett av julens mysterier.

Vägen mellan den vardag vi lever i och
Guds eviga kärlek, som bor i varje
mänskohjärta, går genom den inre dörr
som öppnas när vi möter Jesus i det lilla
barnet som ligger i krubban. Då smälter
frusna hjärtan ner och alla ting får sina
rätta proportioner.

Jag tänker ofta på stjärnan som lyste då
Jesus var född, den som visade vägen till
stallet där han låg. Att Gud skulle komma
till världen i människogestalt stod i de
heliga skrifterna sedan länge. Men om inte
männen följt stjärnans ljus – hade de
funnit honom då? Om inte jag gläntar på
min inre dörr – kan jag finna vägen till
Guds kärlek då?

Advent kommer av det latinska ordet
adventus som betyder ankomst. Det
betyder att Han är här nu. Jag förstår det
inte, men det är stort. Mycket större än
jag anar! När jag spejar upp mot
natthimlen ikväll ska jag minnas det. Han
är här. När jag tänder adventsljusen ett
efter ett ska jag minnas det. Han är här.
När vi går in i julens högtid ska jag blunda
och se den himmelska ledstjärnan för min
inre syn. Han är här.

Ta det lugnt. Njut. Gud är här.

Cecilia Sandberg

J

anne Johnsson på hotellet är nykter alkoholist. Nu har han lämnat över makten i sitt liv till en annan större makt. Den sista september för två år sedan bestämde han sig att sluta. Han tömde flaskan från kylan för sista gången och levde minut för minut den första tiden.

– När jag kände att jag klarade det tog jag två minuter i taget, säger han i den lilla vita bilen på väg till klubben i Mölndal.

Klubben heter ARM (Association Recovering Motorcyklists) och är en internationell nykter motorcykelklubb. De har lokal i ett industriområde i Mölndal.

Det blöta förortslandskapet passerar förbi utanför sidorutan i full fart. Janne kör vant och i framsätet sitter också Johan, med efternamnet

Zackrisson. Lokalradion meddelar en olycka med begränsad framkomlighet på Västerleden och jag ber Janne sänka radion. Johan bor sedan drygt ett år i det lilla huset bakom hotellet. – Jag har varit fri från droger i ett år och tre månader nu, säger han med klar stämma.

Han berättar om den första fixen och hur skönt det var.

– Man var hög, och allt var underbart. Johan tyckte de första åren när han använde droger var underbara. Han hade jobb och lägenhet och kunde hålla beroendet på en rimlig nivå.

– Men ganska snart behövde jag mer och förvandlades till ett hålogt spöke på jakt efter känslan jag fick efter den första fixen.

Han berättar om svek och vad han kunde göra bara för att få pengar till mer.

– Jag förvandlades till en tjuv som gjorde var som helst för ett rus. Han hade förlorat allt: arbete, bostad, relationer, socialassistent. Allt var borta när han till sist kapitulerade och ringde Robban på Räddningsmissonen – *Jag klarar inte detta längre kom och hämta mig, jag behöver hjälp.* Med hjälp av Janne och olika program har han varit borta från droger i drygt ett år med något återfall.

Vi passerar Älvsborgsbron och ser hur det lyser varmt i fönstren i Sanna. Adventsstjärnorna är tända och snart kommer julgardinerna upp. – Undrar hur många som är beroende av droger bakom gardinerna i denna idyll, säger Janne och kör om en lastbil. Han tycker det skett en stor förändring i attityden till droger på senare åren och tar ett exempel på hur det är när man går förbi ett garage. – För tio år sedan blev man bjuden på en kopp kaffe men nu står där tre fyra backar med öl från Tyskland i garaget, säger han. I köket en våning upp står det ofta en box med rött och en med vitt vin. – Detta blir inte bra. Det kommer att sluta i en katastrof, säger han och börjar berätta om sig själv.

Efter tre avgiftningar, och ett smygande och hycklande i många år bestämde han sig att helt kapitulera den där kvällen, sista september, fem i

tolv, 2009. Han levde minut för minut den första tiden. Efter hjälp med olika program och kurser enligt den så kallade Minesotamodellen är han nu drogfri. Nu ska han gå en tolv stegs terapiutbildning som heter *Leva och låta leva*. Och i klubbens regi ska han i februari få åka över till USA och åka motorcykel eftersom han varit drogfri i två år.

– Man klarar inte detta själv, säger han och svänger vänster vid Q8 macken i Toltorpsdalen. En förskrämd joggare stannar för säkerhets skull på trottoaren. Han berättar att Minesotamodeller går efter andliga principer.

– Jag lämnar över makten över mitt liv i Guds händer, eftersom jag inte klarar det själv, säger han. Han vill inte kalla sig kristen till skillnad mot Johan som hittat hem till kyrkan här på Björkö.

– Men jag är en andlig sökare, säger Janne och berättar om hur fin mässan i Johanneskyrkan är som vi ska till efter klubben.

– Den kallas för sinnesromässa, där många känner sig välkomna och där jag känner mig hemma bland de andra som finns där.

I ett litet gupp stuttsar den lilla vita citroënen in på en mörk bakgård i Mölndal. Vi kliver ur och går upp för en bred ramp.

– Den här föreningen är jag med i för att lära mig att böja på nacken för andra, säger Janne i mörkret. Vad menar du? – Jag har ju alltid gjort som jag själv vill, och inte tagit hänsyn till andra, fyller han på. Johan förklarar med orden – *det finns ju en viss rangordning i klubben.*

Janne öppnar vant den smala dörren och vi kommer in i en enklare verkstad. Där finns en arbetsbänk och i taket hänger det ner något som jag vill likna vid ett militärt kamouflage-täcke. Tre stora motorcyklar står prydligt uppställda på vänster sida. Ber Janne ställa sig vid sin för en snabb bild.

Två trappsteg, en dörr och en trappa i metall med ljusslingor leder oss upp till nästa rum. – *Hej. Hej,* får jag ur mig lite mesigt. Ett tiotal mer eller mindre tatuerade män och några kvinnor tittar upp från sina tallrikar med köttfärs och pasta. Några kommer fram och presenterar sig och Janne är ivrig på att visa mig runt. Kök, kontor, tatueingsrum och texter från NA och AA på väggarna, visar han med stolthet.

På väggarna finns döskallar och på glasskåpen står vassa svärd och kors som påminner om en mörk tid i Europas historia. Motbjudande. Lite senare ska David förklara att det är

just detta, döskallarna och de vassa svärderna, de tagit avstånd ifrån. Det är därför de finns där som symboler för något dåligt. Mitt bland alla döskallar hittar jag en text:

*Ta min vilja och mitt liv
Led mig i mitt tillfrisknande
Låt mig leva.*

Fint. Så öppnar Janne dörren till ett litet rum. Innanför, en TV, en våningssäng, två fåtöljer och en soffa, På bordet ligger en vit bok – Anonyma Alkoholister. – Här inne tas de tunga besluten, säger han och vi går vidare mot maten.

Jag får en portion med orden – *du är gäst och behöver inte betala.* Det smakar gott. Vålkryddat. Mitt över bordet sitter Robban, Robert Johansson, president i klubben. Han som Johan ringde för att be om hjälp. Det låga håret hålls fast med glasögonen i pannan och armarna är fyllda med tatueringar. Har de någon mening frågar jag och ser mina egna bleka underarmar. Tänker hela tiden på att det måste ha gjorts ond att få så många tatueringar. Robban börjar förklara – Dessa gjorde jag till minne av vänner som gått bort och den...nej allt är inte gjort med mening, bara kul och snyggt.

Han berättar om klubben, om att de är många och att de finns i flera länder. På hemsida står det: ARM...worlds largest clean and sober motorcycle association/världens största nykra och drogfria mcförening. Helen sitter bredvid och de två barnen springer runt bordet när de ätit färdigt. De talar om rockgruppen Black Sabbath och Ossy. – *de fick inte kalla sig Black Sabbath i somras när de var på Sveden Rock.* Och jag försöker säga

något om Roffe Vikström som jag ser på en affisch bakom Robban. – *Han är bra och han är nykter.* Men de gillade inte Plura på konserten på Götaplat- sen i somras. – *Han bara sluddrade och visste inte när låten var slut* – säger någon och kommenterar att han blev tagen – *med pulver i fickan utanför Kometen för ett par år sedan.* – *Du skulle ha hört dem i Norrköping, då var de bra, fyller någon annan på.*

De har alla sina berättelser om när de blev nykra – *ett år, tre år, jag kapitulerade för tio år sedan.* Janne skojar med sina glasögon med inbyggd ficklampa. Alla är överens om att drogfritt är det enda alternativet för dem. De har inga pekpinningar till andra som tar ett glas vin till maten men vet alla om att de inte kan umgås med alkoholen längre.

Det är dags för uppbrott. Kramar,

hej då och vi ses blandas med *ska du med till Johanneskyrkan.* Stämningen är trevligt rörig och vi tar oss ut till den lilla vita bilen igen. Det vita livet utan alkohol som ska ta oss till Johanneskyrkan, kyrkan som prosten Peter Weiseltgren byggde åt de fattiga vid Masthuggsbergets fot. Johan talar om inviten från Robban att ta det första steget för att bli en fullvärdig medlem i ARM. – *det tål ju att tänka på.*

Varje onsdag är det mat på klubben, ARM, i Mölndal.

Vi kör Toltorpsdalen upp och vänster vid Linnéplatsen.

Vid Oscar Fredriks kyrka talar Janne om himlen och helvetet.

– Vi är inte rädda för något helvete, vi har varit där och vet hur det är.

– Nu är vi i himlen redan här på jorden, säger han och svänger vänster på Andra lång.

Full fart upp för backen till Johanneskyrkan där vi hittar en plats vid den röda kyrkväggen.

– Gud är med oss, säger Johan kort och menar att den lediga platsen är ett tecken på att Gud är med oss.

Vid kyrkporten står rökarna och huttrar i småregnet. Kyrkans väldiga valv öppnar sig och alla som sitter vid borden ser att vi kommit.

– Hej – kul att se dig – det var länge sedan. Fler kramar och ord i förtröstan och delaktighet.

En Ramlösa. En skeppsklocka klämtar till Sinnesromässa. Vi går vidare in från cafédelen i kyrkan till kyrkrummet som skjuls åt av ett långt draperi.

På bänken framför sitter några tonåringar på studiebesök i verkligheten. En kvinna med en stor väska hittar en plats till höger en man till vänster sitter tyst. Några småpratar i bänkarna. Det är fortfarande lite stökigt i bänkarna. Framme i koret står Kristus i ett skimmer av ljus.

Vi är en brokig skara som samlats inför

de heliga gåvorna denna mörka kväll i slutet av november. – Här är alla missbrukare, säger Janne. Klockan klämtar och vi hälsas välkomna.

– ...vill hälsa dig välkommen som är här för första gången...om du har tro eller inte tro...du som känner dig värdelös och ful...välkommen.

Vi sjunger: – Bara i dig har min själ sin ro...från honom kommer mitt hopp.

Delning. Lina berättar om sitt liv och när hon kommer in på barnen bär inte rösten – jag är så tacksam för Guds nåd, jag känner mig älskad, avslutar Lina.

Applåd.

Många tankar till stöd för Lina. – Guds kärlek är som stranden...fyller den gamla kyrkan. Janne läger pannan mot psalmboken.

Prästen läser ur den 139e psalmen... Herre du rannsakar mig och känner mig...övergår mitt förstånd Herrens bön...ske din vilja...fräls oss från ondo...Amen. – Guds frid, ett handslag - Guds frid.

– I den natt när Jesus blev förrådd...vi tar emot de heliga gåvorna i brödet och vinet. Många tänder ett ljus andra faller på knä i koret. Det blir ett heligt kaos i stillhet och förtröstan som slutar i orden...Jesus Kristus bevarar oss till evigt liv.

En psalm – må din väg gå dig till mötes.

– Gå i frid.

Conny Nylén

Hur tänkte Anders Behring Breivik

Christer Fridén, Sveriges Radios korrespondent, berättar från ett Oslo i chocktillstånd

Vi var många som samlats i Björkö kyrka för att höra Christer Fridén tala över ämnet: Hur tänkte Anders Behring Breivik. Christer, är barnfödd på Björkö och jobbade i somras på Dagens Eko i Stockholm. Han har tidigare bland annat varit korrespondent i Norden och i Mellanöstern. Han bor, tillsammans med sin Marianne, i backen upp till Mossen på vänster hand.

Den 22 juli i år satt han på Ekots stora redaktion i Stockholm. Klockan var halv fyra.

– Då, plötsligt, gick nyhetslarmet igång. Saftblandare med röd ljus talade om att det var något stort på gång, berättar han.

De fick lite vaga uppgifter om en explosion vid regeringskansliet i Oslo. Ett ögonvittne berättade att byggnaden var skadad och att det fanns skadade. Efter en kort överläggning beslutade de att Christer skulle åka till Oslo.

– En dryg timma senare kom jag som sista passagerare med flyget från Arlanda till Oslo, berättar han.

Ingen på planet visste något om sprängningen.

– Men när vi möttes av beväpnad militär på Gardermoen förstod vi att det var något stort som hänt.

I taxin in till Oslo ringde Marianne och berättar att hon hört att det är någon som går på en ö och skjuter ungdomar en bit utanför Oslo. Han ser tungt beväpnad militär och polis. Vid åtta på kvällen får han iväg sin första rapport till Stockholm.

Den norska radion uppmanar folk att stanna hemma och halva centrum är avspärrat. Av en polis får han höra att det finns ett samband mellan sprängningen i Oslo och skjutningarna på ön Utøya. De är sannolikt, samme man som utförd bägge handlingarna och som de nu gripit. Han hette Anders Behring Breivik. I sitt manifest på 1500 sidor som han skickade ut på e-post någon timma innan sprängningen framstår han sig som: nationalistisk, anti-muslimsk, marxisthatande, egotrippad, fundamentalistisk kristen.

– Han är en tempelriddare, en krigare, som ska agera i korstågets anda och bekämpa det som gått snett i samhället.

Han kallar sig själv för en europeisk hjälte, den europeiska kristendomens frälssare. Han gillar inte kyrkans utveckling.

– Den är för snabb, den anpassar sig till diverse strömningar i samhället.

Men bilden av honom är inte helt entydig.

– Han vill inte kalla sig för rasist och

varnar för ett raskrig. Han hatar Hitler och nazismen och ser judarna som sina främsta allierade.

Han vill rädda världen från: Islam, socialism och multikulturer. Han hade planer på att attackera en partikongress men tyckte att om han skulle skjuta på ungdomar skulle det få större uppmärksamhet. Och det var just uppmärksamhet han vill ha.

– Han ville sätta Norge i ett chocktillstånd för att rädda landet och gruvade sig över att det var nödvändigt att skjuta.

77 personer dog, 69 på Utøya och 8 i Oslo. Ett nittiotal blev skadade. Han lät sig gripas och förstod att han skulle bli en av världens mest avskydda människor. Nu sitter han isolerad i häktet inför domstolsförhandlingar i vår.

Nu vet vi lite mer hur han tänkte, men varför. Varför tänkte han så. Vi samtalade runt bordet och letar efter svar. Någon säger – *man kan aldrig vara säker*, någon annan fyller på – *detta kommer inte att hända i Sverige, nationalismen är starkare i Norge*. Vi är överens om att det var ett vansinnesdåd av en förvriden hjärna.

Men varför? Erfarenheten vid bordet tycker att det är viktigt att läsa bibeln på rätt sätt. – *Det var ju fasansfullt det som hände och det ska vi be om att vi slipper*. Någon är osäker för det nya samhället och vill lita på Guds ord om kärlek och förståelse.

Frågan är ställd och vi får alla försöka hitta svaren i strävan efter en bättre värld.

Conny Nylén

Christer Fridén berättar i Björkö kyrka om det första mötet med ett avspärrat och chockat Oslo, efter attentaten 22 juli i år.

KALENDARIUM

Varje onsdag kl 9.00

Pilgrimsmässa förbön samtal och nattvardsfirande

NOVEMBER

27 Första Advent 11.00

Gudstjänst Sigfrid Deminger
kören Amadeo Blåsare

DECEMBER

4 Andra advent 11.00

Gudstjänst i Adventstid
Tommy Tillander,
Viktor Weismark m.fl

11 Tredje advent 11.00

Gudstjänst med nattvard
Tove Pilroth Adventspsalmer

18 Fjärde advent 18.00

Julsång på Björkö
i Missionskyrkan.
Sjung in julen med sångare och
musiker Christer Holmer
Frederik Ogeus, kör från Björkö
kyrka
Evelyn Lidebo Svenninghed
Kenneth Fransén,
Charlotta Alexanderson mfl.

24 Julafton 11.00

Årets unga Julspel

24 Julafton 17.00

Samling vid krubban i Björkö
kyrka Daniel Karlsson sjunger

24 Julafton 23.00

Ord, bild och ton i julnatten
Lena Sollerman
Evelyn Lidebo Svenninghed m.fl

25 Juldagen 7.00

Julotta i Björkö kyrka
Christer Holmer
Björn Larsson, Kyrkokören

26 Annandagen 11.00

Gudstjänst i Björkö kyrka
Gunnar Kampe

31 Nyårsafton 23.00

Musik inför tolvslaget i Björkö kyrka

JANUARI

1 Nyårsdan 17.00

Gemensam nyårsbön i
Missionskyrkan Christer Holmer

7 lördag 17.00

Trettondagskonsert
Anton Högberg och Frida Österberg

8 söndag 17.00

Gudstjänst Carl-Johan Sävinger
Insamling till yttre missionen avslutas

14 lördag 11 - 14

Pilgrimsvandring, mässa firas längs
vägen. Bra kläder och skor, matsäck!
Samling och start/mål vid
Missionskyrkan.

15 söndag 11.00

Gemensam Temagudstjänst i
Björkö kyrka Ekumeniska böne-
veckan inleds Lena Sollerman

18 onsdag 19.00

Bönesamling i Missionskyrkan

22 söndag 18.00

Gemensam gudstjänst
i Öckerö kyrka
Ekumeniska böneveckan avslutas

27 fredag 18.00 - 28 lördag 18.00

Pilgrimsretreat: Kom ut och andas -
känn att du lever!
Se sep. pilgrimsfolder

29 söndag 11.00

Gudstjänst med nattvard
Ann-Louise Dahlberg
Amanda Gustavsson

FEBRUARI

5 söndag 17.00

Söndagkväll i Skutan
Tommy Tillander,
Viktor Weismark

12 söndag 11.00

Gudstjänst med Gideoniterna
Stig Utbult
Rebecca & Christer Zandén

19 söndag 11.00

Gudstjänst
Sigfrid Deminger
Paul Peeters

22 onsdag 19.00

Askonsdagsmässa
Lena Sollerman
Christer Holmer

25 lördag 11 - 14

Pilgrimsvandring, mässa firas längs
vägen. Bra kläder och skor, matsäck!
Samling och start/mål vid
Missionskyrkan.

25 lördag 16.00

Församlingens årsmöte

26 söndag 11.00

Gudstjänst med nattvard
Bengt Wennman
Evelyn Lidebo Svenninghed

Vad är det bästa med julen?

Rebecca Zandén, studievägledare

Det julen betyder för mig är att få vara ledig ihop med de som står mig närmast. Det är en tid av glädje, närhet, mys, mat, gemenskap och stämning.

Men viktigast är för mig att avsluta julkvällen i Missionskyrkan och påmina sig själv vad julens budskap är.

Paul Peeters, orgelforskare

Musiken och gemenskapen. Det finns så mycket fin musik i juletid som för folk tillsammans för att få en fin helg av livets goda.

Jonatan Högberg, pappaledig

Maten, julgodiset och alla spel vi brukar spela på jul. Någon brukar alltid få något spel i julklapp och då brukar jag mina brödet, Karl och Anton och pappa Sten spela tillsammans. Det brukar bli mysigt och trevligt. Förra året var vi hos min frus familj och där brukar de pussla tillsammans över jul.